

DIRECTOR:
Dr. AUGUSTIN POPA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BLAJ — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
invoială

Unirea

REDACTOR:
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL
Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foale bisericescă-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Făptura cea nouă

(db). Rostul întromenirii Cuvântului, a pătimitirii și morții Fiului Omului, acesta este: cele vechi trecând, să se facă toate nouă întru Isus Hristos. Temeiul pe care razimă această nouă concepție de viață, cu toate perspectivele ei de veșnice străluciri și nețărmurite bucurii supra-pământene, e dumnezeiasca biruință din dimineața Învierii, Hristos cel înviat, care s'a arătat viu, de o mulțime de ori, vreme de patruzeci de zile, cu trup clarificat, ucenicilor săi. — Ce coșcătoarele lumini se desprinde pentru noi din contemplarea acestui trup preamărit, asemenea căruia vor fi odată și odată și ale noastre, dacă trupurile stricăciunii de acum le vom supune cărmuirii unui suflet străbătut de acelaș suflu suprafiresc ce a stăpânit fără încetare toată ființa Omului-Dumnezeu.

1. A suferit mult și multe înainte de înviere: frig, foame, sete, arșiță, palmuiri, sbiciuire, pironire pe Cruce. Acum e străin cu totul oricărei dureri, — e impasibil. Insușire pe care, sub altă formă, o împrumută încă în această viață celor ce o cer dela Dânsul, și se vedește în superioritatea cu care aceștia privesc și rabdă mizeriile zilei: boalele, pierderile de tot soiul, judecata lumii, plăcerile mondene, amenințările și înșepăturile celor răi, atracțiile materiei, sugestiile orgoliului. 2. Trup spiritualizat — ascultă întru toate de inspirațiile Spiritului, și numai de ele. Chiar și în cele mai mărunte amănunte. Intovărășește pe Luca și Cleopa la Emaus; se lasă pipăit de Toma; mândăncă la apostolii, fiindcă e vorba de lămurirea și întărirea lor în credința învierii, isvorul mângâierii în amărăciunile ce-i așteptau și a luptelor ce aveau mai apoi de purtat cu atâția vrăjmași, și pe atâtea tărîmuri. La fel și aderărații fii ai lui Dumnezeu în Legea Nouă: conștii că sunt biserici ale Spiritului Sfânt, își răstignesc patimile, impun tăcere glasurilor ce pleacă din adâncuri imunde, spiritualizează până și actele curat fiziologice-animale: somnul, mândăncă, beutura. 3. Altă caracteristică a trupului Răscumpărătorului înviat: agilitatea. Nu-l subjuga nimic, nu-l oprește nimic în drumurile sale. E liber. De-o libertate absolută. Distanță, timp, obiecte, piedeci nu există. Acționează cum vrea, când vrea, cât vrea, nestânjenit de nime și de nimic. Are un singur îndreptar: plăcerea Tatălui. Așa purcede și făptura cea nouă. E călăuzită de-un singur dor: Hristos și interesele Lui mai presus de toate. Amor propriu, capriciu, respect uman, atașament simțual, câștig vremelnic n'au loc într'un asemenea suflet. Se bucură de bucuriile Bisericii și îl dor durerile ei. Se străduiește să înmulțiască și din partea sa pe cele dintâi și să impușineze pe cele de al doilea, făcând tot ce-i dă mâna a face. 4. Trupul celui înviat e trup luminos. Creștinul vrednic de acest nume seamănă și el cu Biruitorul morții în acel sens că e transparent și scânteiază. Iar asta vrea să zică: e de o sinceritate desăvârșită; e loial și fără ascunzișurile răutății în inima sa. Apoi e și un luminar viu pentru toți și pentru toate, fie că va învăța, fie că va acționa, fie chiar și numai că se va înfășișa undeva. La unul ca acesta totul grădăște: accentul cuvântului, gestul, privirea, îmbrăcămintea, umbrelul, zimbetul; plin fiind de Hristos, e o icoană vie a Lui pentru toți cu câți vine în atingere. Dăre puternice de lumină cerească marchează toate urmele unui asemenea sol al Împăratului celui mare, oricât de smerită ar fi haina sub care se ascunde, și oricât de umilă treapta ce ocupă în ierarhia vieții de obște.

Făptura cea nouă: iată idealul creștin de răvnit. „Și câți vor umbla cu dreptarul acesta, pace peste ei și milă”. (Sf. Pavel). — Așa să fie!

Sărbătoarea vieții

Învierea naturii — Frica de moarte în viața omenirii — Darul lui Hristos: nădejdea nemuririi

de Pr. Ioan Rinea

Îndată ce soarele a trecut prin punctul echinocliului de primăvară, stăpânirea lui asupra pământului se face din zi în zi tot mai simțită. Cu potopul razelor sale de foc și de lumină, ce le varsă din înălțimi, el îmbrățișează și sărută tot cu mai mare ardoare pământul rece și umed, iar acesta, ca prin farmec, se deșteaptă din somnul de moarte al iernii și se pregătește febril de sărbătoare. Suflul sărutării — blândul zefir — plutește și adie lin prin văzduh ca o boare îmbătătoare. Și iată, o minune se petrece chiar sub ochii noștri uimiți. Natura își îmbracă hainele sale de praznic. Pe jos își așterne verdele său covor de iarbă mătăsoasă, arborii desfrunziți îl împodobește cu ramuri și frunze verzi, ca, în urmă, pe întinsul luncilor și livezilor verzi să apară sfioase și dalbele floricele multicolore și sus, în frunzișul arborilor, să plesnească și mugurii în mult-făgăduitoare flori albe și roșii. Pretutindeni e numai lumină, cântec, flori și veselie. Un svon de fericire străbate și freamătă toată natura: e cântecul de biruință al vieții ce trăește intens, e cântecul învierii naturii. E primăvară...

Și omul ce trăește și el în mijlocul naturii și participă și el la bucuria învierii ei, sub povara tot mai grea a anilor, s'a întrebat și va întreba întotdeauna în sinea lui: „Cum se poate că natura are atâtea primăveri-învieri și numai viața mea să aibă o singură primăvară?” Știința și conștiința că puterile-i slăbesc și că un inevitabil, tragic și grozav sfârșit îl pândește din umbră, îl deprimă și fac din om cea mai nenorocită ființă de pe suprafața pământului. Da, căci numai omul are știința și conștiința nimicirii și a morții, pe când celelalte viețuitoare n'au aceste două dureroase privilegii ale omului, rege și coroană a făpturilor. Gândul sfârșitului îl înfioară și-l turbură. Conștiința nimicirii apropiate îl picură în pocalul tuturor bucuriilor și desfătărilor lui lumești câțiva stropi amari, cari iau dulceața supremă tuturor plăcerilor ce i-le ofere lumea. Nici o bucurie omenească nu-i deplină! În fundul paharului plăcerilor el află amărăciune, desgust, greață. Ce rost au plăcerile vieții, dacă ele trec? Imnograful sacru a exprimat în plastice cuvinte toată gama gândirii și a simțirii ce cuprinde pe om în fața morții, scriind: „Plâng și mă tânguesc, când mă gândesc la moarte și văz în morminte zăcând frumuseța noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu, grozavă, nemărită, neavând chip. O minune! Ce taină este aceasta, care s'a făcut pentru noi?” Și iarăși: „Cu adevărat deșertăciune sunt toate...”

„Dușmanul cel de pe urmă” (I. Cor 15. 24) al omului e moartea. Luptat-a omul în toate timpurile ca un disperat, cu toate mijloacele,

cu toată puterea și știința lui împotriva ei și a sumbrilor ei prevestitori, împotriva boalelor și a bătrâneții. Medicina a putut aduce, în cel mai bun caz, o ușurare trecătoare numai, lupta împotriva morții, însă, s'a dovedit a fi zadarnică. Știința igienei fizice și morale, precum și savantele metode de întinerire s'au dovedit a fi numai narcotice înșelătoare.

Și ce atitudine au luat oamenii în fața grozavului sfârșit ce-i paște pe toți?

Prințul Gauthama Siddharta (devenit „Buddha” — „Iluminatul” — și după el filozofia budhistă) a încercat să aducă pace în sufletul noroadelor Indiei, învățându-le că pace are numai omul celce-și suprimă dorințele prin aspre acte de mortificare. Fericirea supremă, Nirvana, e cufundarea în nimicnicie. Înțelepciunea budhistă, deci, în loc de a împăca marile antinomii ale existenței, viața și moartea, ucide fără nici un scop înalt viața pentru moarte, făcând din ea o lentă agonie. — Câțiva iluștri gânditori din Antichitate (Epictet sclavul și Marc Aureliu împăratul, și cu ei școala stoică) învățau că suferirea liniștită, pasivă și eroică a loviturilor sorții e suprema fericire a înțelepților. Alți filosofi, disperând de orice bine și de adevăr în lume, s'au refugiat, indiferenți la toate, în doctrina scepticismului. Ambele curente filosofice au câștigat adepți doar între spiritele de elită ale timpului, în masele de jos ale poporului însă n'au prins rădăcini. În chip firesc au căutat „mântuirea” unii în extremul celalalt. Epicur și școala lui a proclamat suprem scop al vieții plăcerea, și în locul întâi nobilele plăceri ale spiritului, ignorând cu totul — sfârșitul. Nimic mai natural, ca omul pus pe panta plăcerii, să lunece imediat pe panta acestora până jos în mocirla plăcerilor cărnii. Epicureismul e sinonim astăzi cu apologia desfrâului liber. „Porcus e grege Epicuri” (Horatius). Niciodată, nici o doctrină, cu suprafața filosofică, n'a avut atâția adepți atât sus, cât și jos, ca această doctrină răstălmăcită și rău înțeleasă. Și va avea întotdeauna, căci omul e slab și ispitele sunt mari, și-i place să-și justifice slăbiciunile și patimile cu un raționament plauzibil.

Dar soluționat-a, oare, și această doctrină veșnic modernă marea problemă de a armoniza viața cu moartea și a procura fericirea și pacea mult însetată de orice pământean? Răspundem cu un categoric: Nu! Nu, căci mai mult ca în orice altă doctrină, în chiotul de veselie și de plăcere al epicureilor — vechi și moderni — noi nu auzim și nu simțim strigătul de bucurie al biruinței vieții, nu, ci glasul strident și răgușit al disperatului vieții!

În rezumat: Omul cu slabele lui puteri omenești n'a izbutit să descifreze, în cursul

istoriei, acel suprem sens și scop al vieții, care să coboare în viață fericirea și armonia mult căutată. Ori, dacă acel suprem sens al vieții ar fi fost de ordin natural, desigur l-ar fi descoperit demult...

Și iată că în această cumplită besnă a desorientării omenesți asupra rostului vieții, deodată se aude un glas de pe meleagurile unui ținut necunoscut, din „Galileea neamurilor”, un glas strein de al tuturor înțelepților: „Eu am venit să aduc oamenilor viață, mai multă viață, viața adevărată, plenitudinea vieții, viața veșnică... Eu sunt învierea și viața... Ce folos, de va dobândi omul lumea întreagă și-și va pierde sufletul său... Celce crede în mine, de va și muri, va trăi în veci... Celce vrea să vie după mine, să se lapede de sine... Și oamenii au stat năucii la auzul noii învățături, și au zis: „Niciodată n'a grăit om, ca acest om"... Apoi s'au împărțit în două tabere opuse. Mulți au mers după dânsul, dar mai mulți au fost ceice l-au hulit și prigunit. Și aceștia nu s'au odihnit până când n'au omorât pe profetul din Galileea. Și acum urmează minunea: Când dușmanii lui îl credeau mort și îngropat pentru totdeauna, El se arată viu ucenicilor săi, morți de frica Iudeilor, și-i trimite în lume să predice neamurilor sculara Lui din morți și să-și pecetluiască cuvintele cu mărturia sângelui și a morții lor...

Mormântul Lui e gol... Și acest mormânt gol e suprema noastră mângâiere, tărie și fericire... Noi îl adorăm ca semnul biruinții vieții asupra morții. Isus nu e în mormânt, ci în slavă. Cine ar fi și cutezat măcar să se gândească că viața va răsări tocmai din negarea vieții — din mormânt? Infricoșată taină! „Mormântul Tău e izvorul vieții noastre"... (Liturgier), „Hristos... cu moartea (Sa) moartea a călcat-o"...

Viața ce ne-a arătat-o Hristos prin sculara Sa din morți însă nu-i viața pământească, ci viața veșnică a sufletului. N'a venit să ne facă nemuritori aici pe pământ, cum au dorit și doresc oamenii. Perspectivele Lui nu sunt mărginite și strănte ca ale „omului trupesc”, ci infinite și spirituale, ca ale lui Dumnezeu. Nu proclamă niciuciderea trupului, ca buddhismul,

nici plăcerea n'o înaltă drept normă a fericirii terestre, ca epicureismul, ci enunță că scurta viață pământească e numai preludiul și școala pregătitoare a adevăratei vieți, a vieții veșnice în care intrăm prin ușa morții... Și viața aceea se cucerește prin lăpădare de sine și prin iubirea lui Dumnezeu și a aproapelui.

Și azi, ca și pe vremuri, omenirea e împărțită în două tabere vrăjmașe. Unii îl iubesc, i-se închină, și-și dăruiesc toată viața Lui; alții, cărturarii și fariseii timpului nostru, îl urăsc, îl hulesc și-l prigonesc, căci numele Lui și învierea Lui e o permanentă muștrare și amenințare pentru ei.

Dar noi la cari ne vom alătura? — „Doamne, cuvintele vieții veșnice numai Tu le ai!”. Noi la Tine vom veni, căci Tu numai ai biruit moartea!

În luminata sărbătoare a vieții veșnice, îți strigăm și noi: „Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, mărire Ție“!

Zile ale harului. Răvașul misiunilor populare încrestează noui bucurii și mângăieri întru Domnul. Incepem cu arhiepiscopia Blajului, pomenind la locul întâiu *Târgu-Mureșul*, unde s'au ținut sfinte misiuni în zilele de 30 Martie — 2 Aprilie. Cu vestirea cuvântului s'au ostenit pâr. *Dr. Vasile Aftenie*, prof. de teologie, și pâr. *Dr. Septimiu Todoran*, prof. de religie, în Blaj. S'au notat peste 600 mărturisiri și cuminecări de intelectuali și lume din popor. — La *Feneșul* din distr. Alba-Iulia a săvârșit munca misionarului pâr. *Dr. Ioan Cristea*, secretarul mitropolitan, din 31 Martie — 3 Aprilie. S'au împărțit cu sfințele Taine aproape toți credincioșii noștri din acea parohie mixtă.

Reuniunea de misiuni din Lugoj s'a îngrijit de primeniri sufletești excepționale pe seama alor patru parohii din Banat. Și anume: la *Lățunaș*, unde le-a condus pâr. *Dr. Nicolae Brînzeu*, având de cooperat pe pâr. *Dr. I. Stanciu*; la *Gherman*, unde cuvântător a fost pâr. *Corneliu Zasloji*; la *Târnova*, cu pâr. *Iustin Bora* din Grădiște ca predicator, și la *Ticvaniu Mare*, unde pâr. *Dr. Iuliu Rațiu*, vreme de o săptămână a făcut pe vestitorul

cuvântului. Rezultatele sunt foarte îmbucurătoare. Așa de ex. la *Târnova* s'au mărturisit cuminecat 550 de inși; la *Ticvaniu Mare* s'au anunțat pe Sânpetru pentru cununie bisericească 25 părechi de concubinari, etc.

Misiunile ținute de pâr. egumen *Leon Manu* dela *Moiseiu în Vișeu de Mijloc*, *Leon* și *leud* au fost adevărate revoluții sufletești. A străgând dela alte amănunte mișcătoare, reținem doar atâta că în parohia dintâiu s'au mărturisit și cuminecat 706 credincioși, într'a doua săptămână iar într'a treia 1721 de persoane. — Preamărit să fie Domnul pentru toate!

Inchieria Anului Sfânt la Năsăud. Sfârșindu-se Anul Sfânt, Comitetul parohial al Reuniunii Mariane „Bunavestire” a celor mai bune meilor române unite, și al „Agru-lui” Năsăud, a ținut să sărbătorească această comemorație prin frumoase serbări religioase, inițiate de protopop *Gavril Bichigean* și prof. pens. *Iuliu Moisil*. La sărbătoarea Bunevestiri Reuniunii femeilor, care și poartă numele acestei sărbători, cu concursul celorlalte Reuniuni Mariane ale elevilor școlilor năsăudene, și pentru arătarea de Paști a copiilor și văduvelor sărăcuțate din Năsăud, a sărbătorit acest fapt, conferențind publicului numeros pâr. protopop *desp. „Viața Preacuratei Fecioare Maria în lumina Evangheliei“.*

În Dumineca Floriilor serbarea încă întrecut toate așteptările. Credincioși intelectuali, și țărani mulți, au rămas înălțați sufletește de programul desfășurat. A vorbit din președinte *Iuliu Moisil*, preș. Agru-lui — Năsăud, arătând scopul și activitatea acestei asociații binefăcătoare și moralizatoare pentru neam și țară. După mai multe cântări și recitări religioase, potrivite cu serbarea, a conferențiat pâr. profesor *Gh. Pleancu* despre „Patimile Mântuitorului”.

În ajunul Săptămânii Mari a Patimilor Domnului și a închierii Anului Sfânt, care mintește aceste întâmplări din istoria mântuirii neamului omenesc, aceste serbări, ale căror conferențe au fost împreunate și cu proiecții luminoase, au fost un adevărat antrenament pentru credincioșii năsăudeni. (gb.)

Foiața „Unirii”

Pace vouă!

de N. Lupu

Adâncă și desăvârșită liniște stăpânea asupra Ierusalimului. Numai într'o casă pe colina Sionului, cam la aceeași distanță între palatul lui Calafa și mausoleul lui David, în casa nobilei și bogatei văduve Maria, mama lui Marcu și sora lui Barnaba, aproape nimeni nu dormea. Acolo într'o sală spațioasă, cu niște trepte cari duceau pe o terasă, erau cei 11 apostoli, iar în altă sală înspre grădina, câteva femei cari veniseră cu Isus din Galileea.

De Miercuri nu mai dormiseră, și acum era Duminecă dimineața. Inspăimântați toți de cele întâmplate în zilele din urmă în Ierusalim, zadarnic încercau să dea cu ochii în gene, căci somnul fugea speriat dela ei, alungat de fel de fel de figuri fantastice, curioase, și care de care mai inspăimântătoare. Învățătorul — deja a treia zi era de când odihnea în mormânt, și lumea par'că începea a nu se mai gândi la el.

Câteva femei obosite de nesomn, cu noaptea în cap își părăsira așternuturile cari le păreau de ghimpi, și ca niște năluci se strecurară printre umbrele tăcute ale nopții, grăbind spre Golgotha, ca să îndeplinească ce

Nicodem în graba începutului „Șabatului” lăsase neimplinit. Magdalena fu cea dintâi care părăsi locuința grăbind înspre cripta Arimateianului de pe Golgotha, iar ceva mai târziu merșeră și altele.

Înspre răsărit umbrele începeau să devină tot mai rari și mai străvezii. Paznicul de pe terasa templului de pe „Moriah” își ținea privirile așintite spre munții Hermon. Când ochiul său începu să deosebească piscurile, cari începeau să se tlească mai întâi cu o dantelă alburie, apoi aurie și arginție din ce în ce mai pronunțată, după cum îi era prescrisul, începu să strige înspre toate cele patru regiuni: „Piscurile Hermonului se văd. Preoți grăbiți la slujbele voastre. Izraeliți începe-vă-ți datorițele“!

Ca și cum o mână nevăzută ar fi spart scoarța unui uriaș mușuroi de furnici, la ultimul strigăt al paznicului mulțimea începu să bâjbăie pe stradele Ierusalimului, ca un stup în care cineva a introdus o matcă streină. Precupeții în gura mare și în țipete stridente începură a-și anunța mărfurile: Miel, porumbel, turturele, fructe coapte după anotimp, legume, paseri îngrășate, ouă, pește, brânzeturi și ștofe streine de în și de purpură.

Grupuri de preoți înaintau zgomotoși înspre templu, la „marele Hallel”. Zecile de mii de pelerini adăpostii prin corturi în afară de zidurile cetății, cât ce se deschiseră porțile începură a umplea străzile îmbulzindu-se prin ulicioarele strănte cari duceau spre

templu, ca să ia și ei parte la jertfa de dimineața.

Zgomotul de pe străzi trezi pe cei 11 apostoli, cari abia înspre ziuă începură a așina și încă se uitau buimăciți unul la altul, când iată întră la ei Magdalena inspăimântată, vălul în mână și cu părul vălvoi, ne mai gândind seamă că în timpul când în sfânta cetate sunt și streini, „goim”, femei izraelite, nu-i este lertat să-și arate nici fața, dar și părul capului.

— „Au luat pe Domnul și nu știu unde l-au pus” — găfăi ea inspăimântată, apoi începu cu zgomot în stradă și începu să-și facă loc printre mulțimea care înainta din direcție opusă.

Lumea se ferea de ea cât putea să se ferească, și ici-colo se auzeau glasuri: „E în bună. E îndrăcită“.

Apostolii rămăseră ca niște statui, buimăciți și inspăimântați. Așteptau din moment în moment să năvălească grupuri de soldați în oadaie, să-i lege cot la cot, să-i scoată cetate prin poarta „oilor” și să-i ucidă cu pietre, acuzați că au violat mormântul, rupt pecețile „Sanhedrinului” și au furat dăvrul profetului din Nazaret ca să înduce lumea în eroare.

Dar iată vine alt grup de femei, cu fețele strălucind de bucurie: „Am văzut pe Domnul. A înviat precum a zis mai înainte. Am vorbit cu el. Ne-a spus că va merge curând decât noi în Galileea, unde îl vedeți toți“...

Cuvinte arhieresti

— Spicuri din scrisorile pastorale ale Episcopilor noștri —

I.

Preasf. Valeriu Traian al Orăzii îndeamnă la rugăciune neîncetată

Rugăciunea este ridicarea minții la Dumnezeu, de i un privilegiu exclusiv al ființelor raționale, al îngerilor și al oamenilor. Rugăciunea este cel mai mare bine al omului, de a se putea ridica până la cer, până la Tronul Stăpânului lumii întregi, de a putea vorbi cu însuși Dumnezeu... Intre cer și pământ nu este prăpastie, pe care noi sărmanii muritori, să nu o putem trece, căci prin rugăciune ne putem ridica la cer și cerul îl putem pogori pe pământ, în sufletele noastre.

Rugăciunea.. mai este și o datorință de competenție a omului și încă a fiecărui om, al cărui suflet, oricât de îstreinat ar fi de Dumnezeu, tot se dorește la Dânsul... precum zice Sf. Augustin: „*neodihnit este sufletul nostru până ce se va odihni în Tine, Doamne*“...

Trebue să ne rugăm nu numai din datorință față de Dumnezeu, care ne obligă să-l preamărim și să-i mulțumim pentru binefacerile, de cari ne împărtășește, ci trebue să ne rugăm și din datorința ce o avem față de noi înșine, de a ne lucra cel mai mare bine, mântuirea sufletului, la care fără rugăciune nu putem ajunge.

Omul nimica nu are dela sine, ci toate le primește din mâna Părintelui său ceresc, care după buna sa plăcere ne lungește sau ne scurtează zilele, trimite asupra noastră belșug sau lipsă, ne face părtași de bucurii sau de suferințe...

Spre a ajunge la mântuire, cu atât mai mare trebuință avem de rugăciune, cu cât avem să ne luptăm nu numai cu neputințele și cu slăbiciunile noastre, ci și cu nenumărații dușmani din afară, cari cu ispitele lor neîncetat încearcă să ne abată de pe calea poruncilor Domnului, care singură duce la mântuire. Ne ispitește diavolul, care „*umblă ca un leu răc-*

nind, căutând pe cine să înghită“ (1. Petru 5, 8), dar' ne ispitește și lumea, ale căreia lucruri, bucurii și plăceri pare că toate s'au conjurat în contra noastră, ca să ne împiedece în calea către mântuire. Bogățiile ne duc la lăcomie, lipsurile ne trag la invidie; mărirea luminează ne face îngâmfați, iară nenorocirile ne duc la desperare; sănătatea ne îndeamnă la viață, iară boala la murmurare. Ce va face omul în fața atâtor dușmani, dacă nu va avea darul lui Dumnezeu, pe care îl poate câștiga numai prin rugăciune? De aceea ne îndeamnă Mântuitorul, că: „*Priveghiați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită*“ (Mat. 26, 41)...

Marele învățător al Bisericii, Sf. Augustin spune, că „*pe cât de necesară este mâncarea pentru trup, tot atât de necesară este rugăciunea pentru suflet*“. Dacă noi atâta grije avem de trupurile noastre, pe cari zilnic le nutrim, oare se cuvine, ca sufletele noastre să le lipsim de hrana lor de toate zilele, care este rugăciunea? Nu! Să ne reîntoarcem la rugăciune! Să ne rugăm neîncetat, căci atunci pururea vom avea și ajutorul Părintelui nostru ceresc, care ne spune, că „*fără de mine nu puteți face nimica*“ (Ioan 15, 5).

II.

Preasf. Iuliu al Clujului arată că spiritul credinței este tăria neamului

Puterea vieții noastre în cursul cărării grele a veacurilor, a fost puterea vieții Domnului, care trăia prin credință în sufletele părinților noștri... Dumnezeu a fost preabun și prea milostiv cu acest neam pentru credința lui și dragostea lui față de El și de biserica lui. Voi știți cât era de smerită bisericuța de lemn în mijlocul căsuțelor de iobagi și totuși le străjuia puternic, pentru că ea păzea sufletul de aur al neamului credincios Dumnezeului său, întru care și-a așezat nădejdea dreptății vieții sale.

Ce putere lua sufletul iobagului după

zilele trudite în brazdă streină, când intra în bisericuța din deal, el și soția lui, ducând de mână rodul bogat al vieții lor, pruncii scumpi pentru a-i închina Domnului și pentru a-i învăța să se închine Părintelui ceresc, care face dreptate săracului și obiditului. Să se închine Dumnezeului dreptății neamurilor. Când cântau ei „*aceasta este ziua, care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'ânsa*“, se bucurau cu sufletul credincios, simțindu-se îmbrățișați cu toții, tineri și bătrâni și prunci mici, prin credință cu Dumnezeul lor și peste greutatea zilelor amare, pe care le trăiau, vedeau împlinirea, odată și odată, a dreptății lui Dumnezeu întru desrobirea deplină a sufletului și a trupului, prin răsărirea soarelui dreptății. Și pentru credința lor, a părinților și strămoșilor noștri, cari știau că începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu, s'a plinit așteptarea sufletului lor și asupra noastră s'a revărsat îmbelșugată dragostea lui Dumnezeu. Domnul a lărgit hotarele, brațele fiilor neamului lucrează în brazda proprie, în cea mai deplină libertate.

Un neam întreg trebuia să cadă în genunchi, mulțumind lui Dumnezeu și să ridice cântare de preamărire Aceluia care, lucrând ca un Atotputernic, rostind judecata dreaptă la plinirea veacurilor alergării neamului, i-a adunat pe toți din risipire...

Au fost mulți, cari au mulțumit lui Dumnezeu și mulțumesc și azi. Urmează cărarea credinței părinților, cunosc cărarea bisericii... Dar să mărturisim, cu durere, sunt mulți, și dintre cei dela orașe, și dintre cei de jos și dintre cei de sus, sunt mulți cari au uitat și uită de Dumnezeu, rătăcesc pe căile întunecului, zidesc pe nisip și lucrează zadarnic... Noi chieptăm pe toți la datorită închinăciune de mulțumită...

În ziua luminată a „*Învierii*“ să trezim credința în suflete și să luăm hotărîrea nestrămutată, dela mic la mare, să îndreptăm pașii noștri spre cărarea, pe care au umblat părinții noștri. Spre cărarea credinței: spre cărarea plinirii poruncilor lui Dumnezeu... Ce așezare puternică va fi lucrarea noastră, a neamului și a țării, dacă va fi însuflețită de acest suflet creș-

Apoi din nou intră Magdalena ca neună de bucurie: „*Am văzut pe Domnul. Trăiește. E viu. E viu!*“

Petru și Ioan își aruncară repede mantalele pe umeri și turbanele pe cap, și ieșiră din casă ca și cum ar fi fost înțeleși fără a zice un cuvânt, și alergau spre stradă înspre Golgotha ca și cum ar fi scăpat din mâinile unor bandiți cari i-ar fi luat în urmărire.

Pe străzile Ierusalimului era panică îngrozitoare. Mulțimea se învârtea în loc ca o urmă de oi speriate. Soldații cu colfurile într'o mână, și în alta cu biciuștile, loveau în dreapta și în stânga făcându-și loc prin mulțimea buimăcită și fără țință, ca să ducă mai curând la comandanții lor înspăimântătoarea veste despre cele întâmplate pe Golgotha, abierând ca niște desperați: „*Christus surrexit! Hristos anestin... nestin... tin... tin...*“

Mulțimea repeta îngrozitoare veste în limba de foc: „*Hristos a înviat! Profetul din Nazaret cel răstignit alaltăieri, s'a sculat din morți...*“

Precupeții își ulară de reclama mărfurilor, și repetau și ei aceleași cuvinte, și în câteva clipe întreg Ierusalimul flirbea de vult: „*Hristos a înviat...*“

Cel nouă apostoli rămași în casa Mariei, mama lui Marcu, zăvorăra bine ușile și se hotărâră să nu deschidă nimănui afară de cei doi apostoli duși la mormânt. O nouă groază cuprinsese inimile lor. Ce vor zice ei când vor da ochi cu învățătorul, și când îl va întreba ce vor răspunde?

Petru și Ioan se întoarseră spunând întocmai cum au spus și femeile. Ba Petru îl și văzuse, iar soldații cari au fost de pază umplură deja cetatea cu vestea că cel lăsat în grija lor a înviat. Zadarnic mai încercau frunțașii poporului să facă din soldații mărturii mincinoase și ridicole, „*că ei dormind știu ce s'a întâmplat cu cadavrul pecetluit cu pecetea sinedriului*“.

Întreg Ierusalimul era cuprins de spaimă, afară de femeile cari fură de dimineață la mormânt, de cei doi apostoli, și de Claudia Procula, soția lui Pilat. Numai aceste persoane intonau cu bucurie imnuri de mărire Celui înviat, ceilalți aflători în Ierusalim în ziua aceea toți erau cuprinși de spaimă simțindu-se amenințați de o mare primejdie. Cei nouă apostoli încă se înholbau unii la alții, fără a îndrăzni să zică vre-un cuvânt.

Ziua aceea pentru locuitorii și pelerinii din Ierusalim nu mai avu aspectul unei zile de sărbătoare și de bucurie, ci era o zi de spaimă, de groază și de confuziune. Spaima se întipărise pe fața lui Pilat, alui Irod, alui Hannah, Caiphah, a tuturor membrilor sinedriului și a întregului popor care luase parte la zguduitorul tragedie de pe Golgotha. Numai câteva persoane se bucurau. Cei nouă apostoli erau încurcați. Nu știau dacă trebuie să se bucure sau să se teamă.

Zăvoarele de pe uși nu se ridicară, deși soarele își ascunse și ultimele raze, și liniștea începu a se înstăpâni în cetate deodată cu

umbrele nopții. Numai sandalele de lemn ale soldaților cari circulau pe străzi în patrulare dublate, mai clăpăiau pe pavajul colțuros, producând niște sunete lugubre ca de oase uscate.

Ucenicii, fără să poată gusta ceva de emoționali, se pregăteau de culcare, sau mai bine zis, de nouă zvârcolire, cum făcuseră de Miercuri încoace. De odată lată însă că în mijlocul sălii unde erau ei se ivește un punct luminos, care crește fără nici un zgomot și la dimensiuni omenești. Își întinde apoi mâinile asupra lor ca pentru a-i binecuvânta, și cu un glas mai dulce decât corul Serafimilor, le zice blând și dușos: „*Pace vouă*“. Eu sunt. Nu vă temeți. Pipăiți-mă. Vedeți urmele ranelor. Bucurați-vă. Mie mi-e dată de acum toată puterea în cer și pe pământ...

Spaima, confuziunea, teama, neliniștea și tulburarea dispăreau din inimile ucenicilor ca un vis urit, și în locul lor pacea, „*dumnezeiasca pace*“ se înstăpâni pe acele suflete simple dar curate, căci Biruitorul morții și al iadului a venit — nu pentru ca să-i mustre pentru slăbiciunile concreșcute firii omenești, ci pentru a le da tocmai ce le lipsea, adică pacea care covârșește toată mintea. Primul salut al învățătorului înviat a fost „*Pace vouă*“, căci pacea este fericirea — nu numai a indivizilor — ci și a neamurilor, și unde lipsește ea, fericirea nu poate avea loc. — Împăratul păcii cu acest salut din altă lume, întemeiază împărăția păcii.

tinesc de viață dătător. Ce sunt greutatea zilelor de față în asemănare cu greutatea veacurilor străbătute de un neam copleșit de toate greutatea și vitregiile vieții, cari le stăpâneau? Să ne trezim la nouă viață întru Hristos. Inviați întru Domnul, însufleșiți de puterea credinței să ne îmbogățim în virtuțile Domnului și fără șovăire să clădim viitorul neamului, mai fericit, așezând suflet dumnezeesc în lucrarea noastră. Tot ce a fost pătruns de acest suflet a înfruntat veacurile...

III.

Taina altarului în pastorala Preasf. Alexandru al Lugojului

...Crede sf. Părinte, și credem și noi, că anul Sfânt, când se prăznuiesc 19 veacuri dela crâncenele Patimi ale Mântuitorului pe lemnul Crucii, Anul Sfânt, zic, nu se poate încheia mai demn decât prin *impărtășania obștească a credincioșilor* cu Trupul și Sângele Domnului; prin care împărtășanie, după înseși vorbele Mântuitorului, El rămâne întru noi și noi întru Dânsul, adecă se realizează prin prezența fizică în noi a Mântuitorului legătura cea mai indisolubilă a dragostei desăvârșite, atât între noi și Mântuitorul, cât și prin același Mântuitor, care se dă tuturor, unirea dragostei între toți fiii împărăției lui Dumnezeu pe pământ, devenind noi un singur trup și suflet, o singură familie mare, sub șefia Domnului Hristos.

Ce credeți, de ce a întemeiat Domnul nostru Isus Hristos sf. Euharistie tocmai în preajma Patimilor sale? De ce? Ne-o spune cardinalul Maffi, marele arhiepiscop de Pisa, într-una din omiliile sale. A instituit-o Mântuitorul în preajma crâncenelor Patimi, înainte de a apuca drumul Calvarului, și din motivul ca să ne fie hrană și putere și apărare în drumul calvarului vieții noastre, pe care trebuie să-l străbatem ori vrem ori nu. Durerea și suferințele sunt nedespărțite de noi în drumul vieții. Așadar Euharistia ne-a dat-o Mântuitorul ca un viatic, hrană de drum nu numai în preajma morții pentru drumul veșniciei, ci drept viatic și în drumul vieții, pentruca în asemănarea prorocului Ilie, hrăniți de această Pâine Inge-

rească să putem ajunge mai ușor la Horeb muntele Domnului, în lunga noastră călătorie prin deșertul vieții. Cum n'am asculta așadar de invitarea Mântuitorului de a ne apropia de Masa-i sfântă, de Ospățu-i tainic și de glasul sf. Părinte de a ne cumineca în Joia Mare, știind că hrana aceasta cerească numai nouă ne aduce folos imens, folos cu răsunet pentru viața de veci?...

Atunci când autoritățile militare germane, și guvernul german, ocupând țara Belgiei cu puterea armată, au voit să depărteze de pământul țării lor natale și biata brumă de oameni cei mai rămăsese pe la casele lor, despărțindu-i de neveste și copii și ducându-i în Germania, în lagăre de concentrare, cardinalul Mercier, primatul Belgiei, protestând cu ultima-i energie împotriva acestei barbarii nemai pomenite, a recomandat fiilor săi sufletești, ca înainte de despărțire să se împărtășească cu toții, pentruca să rămână totuși uniți în dragostea și Inima lui Isus Hristos, și să poată suporta mai ușor exilul. — În exilul acestei vieți, când atâtea patimi, atâtea aleșuri, atâtea ispite caută să ne despartă de Dumnezeu și să ne pregătească o sclăvie mai neagră decât o pregătiseră Germanii pentru Belgieni, avem și noi un mijloc suveran de a fi pururea în Casa Domnului, lângă Inima lui Hristos, de care să nu ne despartă nici înălțimea, nici adâncul, nici moartea, nici ispita.

IV.

Preasf. Alexandru al Maramureșului învață, că izvorul a toată viața este Hristos euharisticul

„Puterea, de care avem lipsă pentru a nu mai rădăci de pe cărarea vieții ni-o lămurește, în chip minunat, însuși Mântuitorul, când, asemănându-se cu o viță, iar pe noi cu mlădițele, spune de tot răspicat, că „precum mlădița nu poate aduce roadă de nu va fi în viță“ (Io. 15, 4), tot astfel nici noi, de nu vom rămânea într'ânsul. „Eu sunt viță, zice Domnul, voi mlădițele“...

Iar dacă e vorba să știm cum și pe ce cale ne putem asigura mai bine vrednicia le-

găturii sufletului nostru cu Isus Domnul, vom opri, fără multă bătaie de cap, asupra *sfintei euharistii*, jertfa neprihănită a legii noi stre creștine, deodată și taina cea mai sfântă a acesteia, în care Mântuitorul Hristos se sește, aieva, cu trupul și sângele său, cu treagă dumnezeirea și omenirea sa, având nume menirea de a servi drept hrană sufletească pentru toți cari vor „ca viață să aibă și multă să aibă“ (Io. 10, 10)...

Pătrunși de acest mare adevăr, și înzidiți de bucuria sfântă pe care ni-o dă serbătoarea învierii, să facem din închinarea noastră aducem azi Celuice, nu cu vorba numai, ci cu fapta adevărită de veacuri, ne strigă: „Indrăznește eu am biruit lumea“ (Io. 16, 33), o hotărâre nestrămutată de a nu ne despărți nicicând sf. altar și de dumnezeiasca lui taină, în care din care și prin care ne putem păstra nemurtoare frumuseța darului primit în spovedanie prin el bucuria sfântă a învierii. Centrul vieții noastre religioase să fie sf. euharistie, și toate celelalte mijloace ale darului le vom ști pe toate apoi, la loc potrivit, în jurul acesteia. Cineșprețului altarului și se pătrunde, cum se cuvinte de fiorul sfânt al jertfei liturgice ce se aduce pe dânsul, cine cunoaște dulceața unei bucuminecături de Paști și știe că e bine să se apropie cât mai des de sf. potir, acela se știe și ruga și știe să facă și milostenie. Într'astfel de suflet credința e vie, nădejdea e vie iar dragostea e caldă și rodnică. Pentru că ca acesta poruncile Domnului și ale bisericii lui sunt făclii pururea aprinse, cari îi luminează cărarea vieții.

În zile de mari serbători, cum sunt Paștile, rugăciunile încă sunt mai bine primite. Ele se fac atunci mai cu căldură și par că drumul lor spre ceriuri este atunci mai ușor. Să ne rugăm dar și astăzi din toată inima, Domnul să sporească în noi darul sfințit să facă din toți fiii neamului nostru înviați nătorii adevărați ai altarelor sfinte. Numai felul acesta putem spera dela Domnul binevântare peste țară, peste paza hotarelor și peste munca grea și de atâtea ori nerăsplăcută ce se face în lăuntru acestor hotare.

Mamă și Fiu

Schiță de Paști

de Sabin G. Truța

În tăcerea adâncă a nopții senine de primăvară, cuvintele blândului profet din Nazaret picurau ușor, ca un cântec de harfă în surdina...

— Da, mamă, mâine am să pornesc iarăși spre Ierusalim, pentruca să mănânc acolo „Paștile“ cu ucenicii mei; iar mai apoi...

— O, de-al ști tu, cât de mult mă neliniștește pe mine acest „mai apoi“, șoptii duloaasa mamă, ridicându-și spre fiul ei iubit privirea înrouată. De câteva zile încoace și, în deosebi, dela intrarea ta triumfală în Ierusalim, te văd mereu abătut și trist. De ce? Când ai trecut prin fața templului măreț alui Iahve, cetatea sfântă s'a cutremurat. Aveam impresia că pietrele grăiesc, iar tumultul poporului — și chiar copiii pe cari mamele lor îi purtau în brațe — îți strigau „Osana“, așternându-ți în cale ramuri de finic. Ești întâmpinat pretutindeni cu dragoste și însuflețire. Invierea miraculoasă a prietenului tău Lazar, i-a fascinat pe toți; iar tu, în loc să te bucuri, ești mâhnit mereu și le spui ucenicilor tăi vorbe pe cari eu nu pot să le înțeleg. Când buna Magdalena și-a uns picioarele cu prețiosul mir, Iuda din Iscarlot a spus că era mult mai bine dacă prețul acestui mir s'ar fi împărțit săracilor. Iar tu, cu blândeța ta de totdeauna,

ai reflectat că Magdalena bun lucru a făcut cu tine, căci ungera cu mir a făcut-o spre îngroparea ta. O, fiul meu drag, de ce vorbești despre moarte? Nu-ți dai seama de durerea ce o răscolește în inima mea gândul că tu ai putea să mori?!

Tăcere... Pe bolta cerului senin stelele luceau tremurătoare, iar dintr'un colț al parcului ce împrejmua frumoasa locuință alui Lazar, porni ciripitul somnuros al unei păsărele.

— Cele scrise în cărțile profeților despre mine, șoptii Isus, cu glas tremurător, trebuie să se împlinească. A sosit timpul să preamăresc pe Tatăl meu care m'a trimis în lume. Și pentruca să-l pot preamări pe deplin, trebuie să mă jertfesc. De-acum, am să-ți vorbesc clar, pentruca să poți înțelege pe deplin lucrul pentru a cărui desăvârșire m'am pogorât din sânurile Tatălui. Și ce mult aș dori, ca vorbele mele să nu-ți pricinuiască mâhnire. O, scumpă mamă! Binele ce va rezulta din jertfa de sine a fiului tău, e atât de prețios, încât, în comparație cu acest bine nemărginit, durerile și suferințele noastre vremelnice nu înseamnă nimic. Domnia infernului e pe sfârșite. O zi încă... și păcatele lumii vor fi răscumpărate prin sângele meu, care se va vărsa pe lemnul crucii. Trebuie să mor, căci aceasta e voința Tatălui meu. Iți pare curios, ba chiar cu neputință lucrul acesta. Tu spui, că poporul mă preamărește. Cu ocazia intrării mele triumfale în Ierusalim, mulțimea a vrut să mă răpească. De ce? Cât de simplu și ușor

este răspunsul... În sufletul masselor încă s'a încuibat germenul intereselor mescl Voaiu să mă proclamă de împărat, crezând prin aceasta vor putea scutura jugul stăpânirii romane. Și ai să vezi, că acest popor care, în lașitatea lui, nu este altceva decât uneltă, slăbănoagă în mâna fariseilor, mi-a făcut — în zilele trecute — o primă triumfală, văzându-se acum înșelat în nădădile și aspirațiunile lui, va hohoti și se „răstignește!“ Știu că poporul a rămas decepționat. Durere, minunile săvârșite de mine nu au putut să-l convingă că împărăția mea nu e din lumea aceasta. Și o va face acele căci Scriptura trebuie să se împlinească dragostea ta de mamă duloaasă, ai ghicit rerea ce clocotește în sufletul meu. Sunt într'adevăr. Nu doar pentru chinurile ce mi-au dat suport, dar mă doare nepăsarea și recunoștința lumii. Și pentruca să pot merge în liniște, retras în casa ospitală a prietenului Lazar, în noaptea aceasta, neputând să adorm, am venit în grădina, pentruca să stat vorbă cu gândurile mele.

Ș'apoi doream să-ți vorbesc. Știai că mă vei căuta aici. De grija fiului tău nu puteai să-ți pleci spre odihnă fruntescă. Acum putem să vorbim în liniște suntem numai noi... Tată, Mamă și Ii. Iți dau seama de durerea ce-o simte în ta de mamă, când îți vorbesc despre moartea mea. Dar mângăie-te. Tu cunoști taina inimii mele și știi că sânul tău a purtat

Preotul Don Bosco

— Mic omagiu Sfântului canonizat de Paștile latine din acest an —

de Pr. IOAN GEORGESCU

Doamne, ca între ceice au ajuns sau vor ajunge la mila Ta, în fruntea trebilor țării, să fie cât mai mulți cari să simtă adevărul cuvântului spus, de curând, din partea unuia dintre cei mai buni ai neamului, că dupăcum toată civilizația omenească de azi e rodul moralei creștine, astfel și păstrarea ei, singura noastră mântuire, se va putea ajunge tot numai prin această morală creștină, prin legea cea sfântă a Domnului.

Stâlp solid în haosul nesiguranței.

Pe zi ce trece asta se dovedește a fi puternicul partid catolic „Acción Popular” din Spania. Extremității din stânga și toți pescuitorii în tulbure se conving tot mai mult, că în fața acestei forțe conștiente și organizate, de sub cârma tânărului dar limpede văzătorului și energicului Gil Robles, caută deocamdată să cadă pe gânduri, cu perspectivele înfrângerii totale, mai mult decât probabile de mâine.

Măsurarea de puteri de deunăzi din Madrid este edificatoare. Ca protest împotriva hotărârii guvernului de a reintroduce pedeapsa cu moartea, sindicaliștii socialiști au recurs la arma lor predilectă, premergătoare răsturnărilor incendiare: greva pe toată linia. Inclusive munca în tipografii. Au început-o cu cotidianul ABC și le-a succedat și la alte periodice și cotidiene ce nu lucrau pe gustul lor.

Cu *El Debate*, strașnicul ziar al catolicilor, însă li-s'a înfundat. Zădarnice au fost toate amenințările: toți muncitorii din tipografia acestui organ de publicitate au rămas la lucru. Ziarul a ieșit la timp și în extensiunea sa obișnuită, în ciuda teroarei desfășurate de organizațiile socialisto-francmasonice. Pentru asigurarea desfacerii pe stradă s'au format echipe anume, cari s'au îngrijit, cu un devotament extraordinar, și de expedierea pe căile ferate. Numai în capitală au deschis mai repede de cum ar fi putut visa teroriștii 36 de chioșcuri noi, pe cari le-au apărât, gata la punerea vieții, dac'ar fi cerut lipsa. Pilda a fost urmată și în provincie. Așa că tirajul lui *El Debate* s'a ridicat în aceste zile de involburare la 400 000 de exemplare. Dușmanilor rămânându-le o singură cale: să bată în retragere rușinoasă.

pe Fiul lui Dumnezeu. Și acest Fiul prealubit al Tatălui ceresc, trebuie să moară, pentru fericirea lumii...

Nu plânge mamă. Pleacă-ți capul pe umărul meu. Așa... Să te mângâi și eu, cum mă mângâiai tu în anii copilăriei mele. Scumpă și duloasă mamă! Vei suferi și tu câteva zile, pentruca să te faci și mai vrednică de fericirea ce ți-s'a gătit. Și ce multă bucurie va simți inima ta duloasă de mamă, când îți vei revedea pe fiul înviat din morți! De această bucurie nu te despart decât câteva zile. Crede cuvântului meu, căci eu sunt învierea și Viața! Săvârșind opera răscumpărării, mă voi înălța în sânurile Tatălui și te voi ridica apoi la mine, pentruca să te poți bucura în vecl de slava fiului tău. Lumea îți va cânta imnuri de mărire și toate neamurile te vor feriți. De-acum, nu vei fi numai mama fiului tău, ci „mama” și ocrotitoarea tuturor celor necăjiți. Și adevăr zic ție, orice vei cere dela mine și dela Tatăl meu, spre binele sufletesc și trupesc al protejaților tăi, nu-ți va fi refuzat nicicând. Dar, pentruca să se poată înfăptui cele ce ți-le spun, e absolut necesar, ca fiul tău să se jertfească. Supune-te deci volinței cerului și, ori câtă durere ar simți în această clipă inima ta duloasă de mamă, pleacă-ți fruntea cu smerenle și repetă cuvintele ce le-ai rostit pe vremuri: Iată eu, roaba Domnului, fie mie după cuvântul Tău!

Ce apostolie frumoasă e ostașul! Ori că păzește ordinea publică în lăuntrul țării; ori că e strajă neadormită în părțile cele mai expuse ale hotarelor; ori că sângerează, pe câmpul de luptă din ce în ce mai înverșunată, împotriva vrăjmașilor din afară; ori că, în învălmășala războiului, se prăbușește lovit în piept de glonșul dușman; ori că vesel și fericit, el se întoarce radios, cu chiot de bucurie, după triumful dobândit în lupta dreaptă — el rămâne o figură vrednică de toată cinstea și dragostea cetățenilor. Și cu tot dreptul. În ostașul simplu, fără nici o gradăție, ca și în general sau generalismul comandant, noi vedem intruchipată ierarhia vitejei și a valorilor, scutul cel mai puternic al patriei, apărarea steagului, sprijinul libertății, sublimitatea sacrificiului, simbolul unor întocmiri mai înalte.

Dar preotul!

Nu e și el soldat? Nu e Hristos împăratul său? Nu e Biserica, adică întreaga omenire, patria sa? Nu e crucea steagul său, pe care dator e s'o apere până la vărsarea sângelui? N'are și el atâtea arme duhovnicești: cele șapte taine, rugăciunea, acțiunea apostolică, predica? Nu se deschide pentru el un câmp de luptă pretutindeni unde e un suflet omenesc de răscumpărat, o clasă socială de educat, un neam de mântuit? Și oare dacă sufletul e mai presus de trup, nu e și biruința duhovnicească mai presus de cea vitejească a ostașului?

O scurtă privire asupra activității preoțești a S. Ioan Bosco ne va convinge și mai mult despre aceste adevăruri.

Castitatea lui e pur și simplu îngerească. Din fragedă copilărie și-a dat seama de valoarea ei imensă și a păstrat-o cu sfințenie, toată viața, ca pe cea mai scumpă comoară a întregii sale ființe. Intre hotărârile bărbătești, luate de Don Bosco, cu prilejul exercițiilor spirituale ce au precedat hirotonirea sa de preot, găsim următoarea: „Nu voi avea convorbiri cu femei, afară de scaunul sfintei spovedoni sau de altă trebuință mare sufletească”. Și s'a ținut de ea. Chiar mai târziu, când, în urma activității sale, era cunoscut, prețuit și iubit pretutindeni și era poftit la toate casele ca oaspele cel mai drag, grija lui cea dintâi era paza castității. Fiind poftit odată de niște prieteni la masă, el văzu cu mirare pe păreții antișambrel niște tablouri obscene. Nu intră în casă, până când nu întoarce tablourile cu fața către părete. Acest gest al său a fost cel mai bun avertisment pentru prieteni, cari îndată au și înlăturat de acolo obiectele acelea de sminteală. — Altă dată, într'o familie mare, s'a întâmplat să-l întâmpine două femei tinere cu brațele goale și decoltate. Cât ce le zări, Don Bosco se retrase zicând: Scuzați, vă rog. Am greșit adresă! — Dar n'ați greșit-o de loc, părinte! replicară cucoanele. Ba, da; interveni Don Bosco cu toată seriozitatea. Eu știu că sunt poftit într'o casă de creștini, unde ochii preotului nu află nimic necuviincios. Dar aici?... și el nu îndrăznea să-și ridice ochii din pământ. Infelegând femeile de ce este vorba, se duseră numai decât să-și lașalurile pe dănele, și așa au fost nevoite să rămână tot timpul mesei și după aceea.

Când o marchiză l-a poftit lângă ea în trăsură, Don Bosco a spus smerit: Vă mulțumesc de bunăvoință, dar ce-ar zice lumea dacă văzându-mă astăzi alături de D-Voastră, mălne

m'aș duce din nou pe la toți să cerșesc pentru săracușii mei? Nu e această cinste pentru mine!

Castitatea aceasta desăvârșită îi va fi agerit, alături de alte mijloace ale harului dumnezeesc, privirile, încât să poată citi în sufletele oamenilor, ca într'o carte deschisă. Când vedea pe câte un elev din institutele sale că stă întunecat, pierdut în reverii, de o parte, se ducea tiptil la el și-l ardea câte o palmă, șoptindu-i cu drag la ureche: Fii liniștit! N'am dat în tine, ci în deavol, să iasă din tine!

În testamentul său, spune: „Slava congregației noastre salesiene este moralitatea. Ar fi o nenorocire, și slava aceasta s'ar întuneca, dacă Salesienii s'ar abate cât de puțin dela acest punct”.

El a avut mângălerea să ducă, nepătată, cu sine în mormânt haina nevinovăției sfinte, dobândită, în copilărie, la botez.

Pe amvon încă era la locul său. Rar predicator, care să cunoască mai bine nevoile și să aducă leacuri mai tămăduitoare pentru aceste nevoi, ca el. Deși n'avea elocvența vibratoare a lui Lacordaire, nici adâncimea și puterea de convingere a lui Monsabré, ca să vorbim numai de contemporanii săi, totuși el rămâne unul din cei mai mari cuvântători populari. Doar Petru din Amiens, Ioan de Capistran, Marco d'Aviano și marii predicatori ai cruciatelor dacă au isbutit să se facă ascultați de un număr mai mare de credincioși.

Temele predicilor sale erau cele obișnuite; scopul omului, scurtimea vieții, nesiguranța ceasului morții, răutatea păcatului și urmările sale, împlinirea inimii, iertarea nedreptăților, îndatorirea de a restitui, rușinea de a-și mărturisi păcatele, sudălmii și blasfemiile, necumpăt, binele săraciei și al necazurilor, sfințirea duminicilor și a sărbătorilor, însemnătatea și felul rugăciunii, împărțirea cu sfințele taine, urmarea pildelelor Mântuitorului, cinstirea Prea Curatei, și altele.

Predicile și le scria aproape totdeauna. Era adânc convins că, dacă o predică nu e muncită, nu poate fi binecuvântată de Dumnezeu. Abia mai târziu, când experiența l-a adus o mare îndemănare, îndrăzneala să improvizeze câte o predică. Să nu se uite, însă, că Don Bosco avea o memorie fenomenală. Știa pe dinafară cărțile pe care le cetise odată. Și când improviza, își făcea o scurtă schiță a cuvântării ce avea să rostească.

Sunt nespuse de interesante și sugestive sfaturile sale privitoare la predici. De aceea le reproducem în cele următoare: „Dacă ascultătorii sunt copii, predicatorul trebuie să se coboare la nivelul înțelegerii lor și să nu le dea pâine celor ce n'au dinți să mestecă, ci lapte, cum zice S. Pavel către Corinteni. În mintea acestor ascultători trebuie fixate adevărurile prin exemple, fapte, parabole, povestiri. Pentru orice adevăr va găsi modele destule. Temeiul însă, atât pentru ei, cât și pentru alți ascultători, trebuie să fie catehismul.

„Săracilor să nu le spuie ceace trebuie să le legi de suflet bogăților, nici slugilor și celor de sub ascultare datorii stăpânilor. Pe lângă poruncile comune, Dumnezeu dă porunci deosebite diferitelor clase sociale. Însă miera dragostei trebuie să îndulcească amărăciunile reproșurilor. Nu trebuie jigniți oamenii cu ironii sau cu batjocuri. Mai cu seamă în comunele mici să nu se spună vorbe ce ar putea

fi privite ca aluzii la purtarea unuia sau altuia. Să se suprimă orice aluzie la chestiile politice. Dovezile celor expuse să se caute în sf. Scriptură și, mai cu seamă, în faptele și cuvintele Domnului Nostru Isus Hristos; în chipul acesta, nimeni nu se poate supăra, dacă anumite adevăruri par cam aspre. Vorbind celor bogați de datoria ce au de a fi milostivi, fără să ne batem joc de împletirea inimii, ajunge dacă povestim parabola bogatului îmbuibat.

„Dacă auditoriul e compus din persoane simple, trebuie să vorbim în limba lor, să gândim cum gândesc ei, să ne transpunem în ambianța lor: la câmp, în atelier, în fabrică, la muncă. Așa făcea dumnezeescul Mântuitor, predicând mulțimilor din Galileea, formate din plugari, păstori și pescari. Dacă ascultătorii sunt culți, fără îndoială cuvântarea trebuie să fie mai împodobită, însă în cadrele fixate cuvântării evanghelice. Cea mai mare podoabă e limpezimea cuvintelor, gândurilor și a dovezilor. Predicatorul să nu-și la înțelepciunea din lume, ci să grăiască după duhul lui Dumnezeu. Și să nu intre în polemică. Nu e cu cale să facă de pe amvon obiecțiuni doctrinale și apoi să le combată. Anumiți ascultători, din spirit de contradicție, trec, dela început, de partea obiecțiunii și-l ascultă, ca judecători, — ceea ce nu poate duce la rezultatul dorit. Trebuie să notăm, apoi, că răspunsurile la obiecțiuni nu sunt înțelese totdeauna, altele sunt chiar rău înțelese; în mintea multora, în sfârșit, rămân mai adânc săpate greșelile decât adevărurile opuse. Controversele trebuie lăsate pe seama învățaților cu minte mare, cu știință adâncă, dobândită prin studii lungi și anevoioase. Ei le vor trata la timp și loc potrivit, în orașe mari, unde e nevoie, în fața unui public pregătit să urmărească raționamente lungi și subtile“.

Ținând seama de aceste înțelepte povești, suntem încredințați că nu vom greși, ci vom răspândi tot mai mult împărăția lui Dumnezeu pe pământ. S. Don Bosco a izbutit să propovăduiască mântuirea nu numai în Italia, ci și în Franța (Marsilia, Lyon și Paris), apoi în Barcelona Catalaniei.

In scaunul s. mărturisiri petrecea mai multe ore la zi, iar Sâmbăta, în ajunul sărbătorilor și pe timpul mistunilor ce le predica, sta chiar câte 10—12 ore, fără întrerupere. Abia se poate arăta în cuvinte, cât era Don Bosco de înflăcărat pentru mântuirea sufletelor, prin ascultarea s. mărturisiri. Venind în 1845 la Torino mai multe familii germane, el a învățat nemțește de dragul sufletelor lor. După 16 lecții făcute cu un bun profesor de germană, era în stare să spovedească și în această limbă.

Venind într-o Sâmbăta, când Don Bosco tocmai își spovedea elevii, marchizul Patrizi să viziteze institutele de sub conducerea acestuia, el a fost nevoit să aștepte un ceas și jumătate, până când bunul preot isprăvi cu micul său penitenți.

Asculta spovedaniile pretutindeni: în biserică, acasă, pe câmp, pe stradă, în gară, în restaurante chiar. Întâmplându-se odată să scape trenul, copiii, cari erau nelipsiți de el, îl întreabă, ce va face până la sosirea noului tren? — Volu spovedi! — Pe cine? — Pe voi! Și a fost de ajuns să-l întrebe câteva lucruri ca toți să declare că vor să-și mărturisească lui toate păcatele lor.

Ce interesantă e pățania lui cu birjarul! Un birjar avea obiceiul urât de a înjura mereu. De câte ori pornea la drum, opria, ori își îndemna caii să tragă, scotea câte o înjurătură urâtă. Auzindu-l S. Ioan Bosco, îl întreabă: Ce să-ți dau, omule, ca să te lași de înjurături? — Să-mi dai patru bani mai mult decât e taxa!

A înviat!

E sfânta zi a Invierii!

Din Răsărit până'n Apus

Un imn revarsă vântul primăverii:

„A înviat Isus!“

De pe vâlcele și răzoare

Flori gingașe — privind în sus —

Trimit o veste falnicului soare:

„A înviat Isus!“

De prin pădurile nverzite

Un cânt de păsărele-i dus

Spre munți cu piscuri încă nzepezite:

„A înviat Isus!“

Și munții prind cu maiestate

Cel cântec din păduri adus

Și-l dau cu drag în zări îndepărtate:

„A înviat Isus!“

Natura 'ntreagă prăznulește

Scularea Domnului de sus

Din groapa, care lămurit grăește:

„A înviat Isus!“

...La casa sfântă de'nchinare

Creștinii bunți cu dor nespus

Grăbesc, chemași de-a'nvingerii cântare:

„A înviat Isus!“

Pr. Aurel Papiu

răspunse birjarul. — Îți dau 20 de bani mai mult numai să încetezi! — Bine! — Dar nu trecură câteva clipe și birjarul năvăș iar injură. — Acum să știi că ai numai 16 bani. Pe urmă mai pierdu patru bani și iarăși patru, de fiecare dată câte patru, încât nenorocitul birjar era să rămână fără nici un ban. S. Don Bosco își făcu milă de el și-i dădu tot ce-l făgăduise. Birjarul se ambiționă și în scurt timp nu mai sudoia de loc.

Dar un francmason! Fiind acesta grav bolnav, familia era foarte îngrijată de mântuirea sufletului său. De aceea chemă pe Don Bosco să-l pregătească la moarte. Simțind francmasonul că familia chiamă pe preot la el, se înarmă cu două revolvere. Când intră Don Bosco, îl întrebă: Cum vii la mine, ca prieten ori ca preot? Arată apoi cele două revolvere destinate unul preotului, altul lui, dacă va încerca să-l spovedească. Sfântul îl liniști spunându-i: Fără voia D-Tale nici prin gând nu-mi trece să te spovedesc. Incepu apoi să vorbească chestiuni de istorie bisericască și să ajungă la moartea lui Voltaire. — Unii spun, zice Sfântul, că Voltaire s'ar fi osândit. Eu nu spun acest lucru, fiindcă mila lui Dumnezeu e nemărginită. — Cum? făcu cu mirare francmasonul. Sfinția Ta nu desnădăduiește nici cu privire la Voltaire? Atunci, te rog, mărturisește-mă și pe mine! — Și l-a mărturisit. Dându-i Dumnezeu încă vreo câteva zile de viață, el a avut prilej să repare prin pilda de evlavie ce a dat, în bisericile din Torino, sminteala pricinuită prin viața sa de mai înainte.

Chiar femei pierdute, din cari pierise cu totul rușinea de oameni și frica de Dumnezeu, prin cuvântul lui se îndreptau și se mântuiau. Astfel, în ospiciul S. Ioan din Torino era la 1844 o nenorocită, de care nu se putea apropia nimeni să-i amintească de cele sfinte. S. Ioan Bosco însă vorbind cu ea la început despre lucruri indiferente, i-a spus că mâine nu va mai fi în viață. Prin uceasta, a băgat-o în spaimă și a cerut să se spovedească, să se cuminece și să se facă părtașe și de binecuvântare papală în ceasul morții, ceea ce s'a întâmplat încă în ziua aceea.

S. Euharistie era centrul vieții religioase a S. Ioan Bosco. Cine l-a văzut în genunchi și contemplând această taină a tainelor Domnului, avea impresia că nu se uită la un om, ci la un cheruv ori la un seraf. Apostol al ascultărilor zilnice a s. liturghii și a împărțirii totdeauna de dese cu această taină a dragostei dumnezeiești, el găsea accente atât pe puternice pe care înfierarea cuminecării sacrilege, încât, zându-l, își îngheață sângele în vine și măduge în oase. Și cum îmbărbăta el pe ucenicii să cinstească și să prețuiască această taină.

— Vreți să vă dea Domnul multe haruri? — Întreba el. Vizitați-L adeseori. Vreți să dea mai puține? Cercetați-L mai rar. Vreți să vă impresoare diavolului? Veniți numai când vă gândiți la euharistia lui Isus. Vreți să fugă diavolul de voi? Nu vă depărtați de de lângă Isus. Nu e mijloc mai puternic de luptă contra diavolului decât euharistia. Veniți, deci, la Isus și El vă va întări pe voi.

Dar extazele lui în timpul s. liturghii. Salesianul Don Evasis Garrone, peatunc el al Sfântului, spune că în luna Ianuarie 1845 făcea pe „ministrantul“ lui Don Bosco. În clipa când, după cuvintele de consacrare „Luca mâncăți, acesta este trupul meu“, el ridică — potrivit cu datina Bisericii Romane, — ostia consacrată, elevul văzu că fața preotului se lumina de o lumină cerească și el însuși se ridică în slavă cu s. ostie. Așa a rămas puțin timp în înălțime timp de zece minute. „Ministrantul“ încercă zadarnic să se atîngă de ostie atât de sus era. Inspăimântat, elevul grăbi să cheme pe Părintele Don Berto, dar nu-l află. Când se înapoie, văzu că Don Bosco începe să coboare, iar capela întreagă se învăli în dulce lumină de paradis. — Întrebându-l, după liturghie, ce s'a întâmplat cu el, de plutia așa de sus, Don Bosco schimbă vorba, spunând elevului să-și facă și el o ceașcă de cafea prin ceace îi dăde a înțelege că nu vrea să se vorbească de acest lucru. Și totuși, după mărturia aceluiași Don Evasis Garrone, întâmplarea aceasta miraculoasă s'a repetat de vreo trei ori.

Și de câte ori nu afla S. Ioan Bosco deslegarea marilor probleme ce-l frământau tot mai în timpul s. liturghii, și mai cu seamă la prefacere! (Va urma)

Peatra care s'a făcut în capul unghiului. Prin suburbiile Parisului se ridică biserică nouă, cuprinzătoare și cercetate. Era însă o vreme, — și nu-i chiar așa îndepărtată acea vreme, — când nu era așa. Păr. I. M. Lelen tipărește într'un număr proaspăt al revistei *Commonweal* câteva file de carnet din Septembrie 1898, pe când dânsul era în seminarul St. Sulpice din Paris.

„Intr'una din seriile lui Octomvrie 1896 — așa se încrestează în notițele din chestie — un preot făcea o cale de explorare prin Cayenne, unul din suburbiile Parisului. Omul nu-și aducea aminte să se mai fie abătut pe acolo petecuț de sutană. Sluga Domnului își făcea liniștit calea fără să se prea sinchisească de caraghioslăcurile și bătărilor trecătorilor“.

„Doamne Sfintei lată un colțisor unde-ai trebui să clădesc un lăcaș de închinare, (zicea el în sine sa); i-l-ai închina sf. Augustin, și cine știe nu s'ar găsi și vre-o Monică!“ Altădată, nu-i vorba, era să se aștepte așa ceva. Pentru atunci însă s'a aflat un mic pezevenghiu, care s'a pus pe sbierate: „Un corb și un derbedeu care a pus mâna pe un pietrolu și l-a isbit în „corb“; în preotul socotit ca intrus. Ochise bine, căci l-a nimerit pe acesta în numele Tatălui.“

Drept răzbunare preotul s'a plecat să ridice peatra umedă de sângele său, și adre-

Știri mărunte

Personale. Preaven. Ordinariat arhiepiscopesc a făcut următoarele numiri: pâr. *Eugen Arieșan* din Poian, paroh la Ditrău; pâr. *Iuliu Aron* din Pelișor, adm. paroh. la Boroșneul Mare, iar pâr. *Saviton Cornea* din Blandiana, adm. paroh. la Vințul de jos.

— Ven. Ordinariat clujan a numit de adm. local la Aluniș pe pâr. *Augustin Moldovan*, pân' aci cooperator în aceeaș parohie, și a trecut, la cerere proprie, în pensiuie, pe părinții: *Ioan Chinteian* din Aluniș *Valeriu Mureșan* din Bichigiu și *Andrei Oltean* din Sâmbieni.

— Ven. Ordinariat al Maramureșului a trecut în deficiență pe pâr. *Ioan Coza* din Pribilești, și a făcut șapte numiri de administratori parohiali: Preacuv. Sa *P. Leon I. Manu*, egumenul mân. Moiseiu, la Strâmtura; pâr. *Vasile Vlad* din Botiza, la Șieu; pâr. *Gheorghe Gherman*, nouhirotonit, la Botiza; pâr. *Ștefan Bacșinszky* din Repedea, la Lunca de pe Tisa; pâr. *Tiberiu Dițiu* din Minișel (eparhia Lugojului) la Turulung; pâr. *Ioan Gorcinschi*, nouhirotonit, la Repedea, iar pâr. *Stanis/au Tomiuc*, nouhirotonit, la Cozmeni. Pâr. *Coriolan Coza* din Comlăușa a fost numit paroh la Pribilești.

† Card. Francisc Ehrle.

S'a stins ca o candelă ce se mistuie luminând. Născut la Isny (dieceza de Rottenburg) la 1845, intră de tânăr în Societatea lui Isus, la Gorheim. De-aci, mântuind studiile filosofice și clasice, trece la Feldkirch apoi, ca preot, la celebrul colegiu din Maria-Laach, de unde ia drumul spre Ditton-Hall, în Anglia. Leo XIII îl cheamă la Biblioteca Vaticană. Aci, în colaborare cu celebrul dominican Denifle, scoate publicația monumentală: *Archiv pentru literatura și istoria Evului Mediu*. Mai târziu tipărește altă lucrare grandioasă: *Biblioteca teologiei și filosofiei scolastice*. Ingrijește de scoaterea și refacerea a numeroși codici rari, și pune în rând o serie de arhive diecezane, ca cele din Vercelli, Ravenna, Ivrea, și altele. La 1914 se retrage din slujba de prefect al numitei Biblioteci, fiind înlocuit de Achille Ratti, actualul Pontifice, care îl și crează cardinal în 1929. — Purpuratul defunct, între altele, lucra și la Congregația pentru Biserica Orientală. În veci pomenirea lui!

„Unico, unico“. Cuvinte scrise de actualul Sf. Părinte pe o fotografie de vâdică ce i-a fost prezentată în persoană de cel fotografiat, care e Preasf. *Francisc Redwood*, arhiepiscop de Wellington (Noua Zeelandă), și care într'adevăr nu mai are păreche între vâdicii lumii întregi. E de 95 de ani. S'a hirotonit acum 69 de ani. Harul episcopiei l-a primit prin punerea mâinilor celebrului card. Manning în 17 Martie 1874. Are și-un episcop coadjutor, în vârstă de 63 de ani. Pe acesta însuși Preasf. Redwood l-a botezat, l-a împărtășit de întâiadată, l-a miruit, l-a sfințit de preot și de episcop, cerându-i acum atâta: să-l îngroape la vremea sa. De 21 de ori a făcut calea peste mare din Noua Zeelandă în Europa. Rapoartele »ad limina« le-a făcut la cinci Papi. Mai pe urmă a făcut acest lucru acum doi ani, când s'a prezentat Preafer. Părinte Piu XI în aceeaș haină vâdicăscă, în care s'a prezentat lui Piu IX. — Cu adevărat: »unico« acest mare arhieru, după cum a remarcat atât de nimerit Vicarul Domnului.

Indărăpt la leproșii săli Făcuse ani dearândul pe Părintele sufletesc și tovarășul de povarnică izolare a leproșilor, până ce și dânsul, *P. Wintz*, din congregația »Sf. Spirit«, s'a molipsit de acea boală teribilă. Atunci s'a gândit să vină în patria nașterii sale să-și vadă de sănătate. Și a venit, în 1929, cu învoirea maimarilor. Acum însă a auzit că preotul coloniei de le-

proși din insulele Antille a murit, iar aceia au rămas fără mângăierile și întărirea iubirii părințești-preotești. Și jale mare a cuprins inima părintelui Wintz: s'a cerut la turma rămasă fără păstor, fără să-și mai bată capul cu sănătatea proprie. Rugămintea fiindu-i ascultată, sluga lui Hristos n'a zăbovit să plece la drum, pe cale de pe care, se știe, nu se va mai întoarce niciodată. — Paștile acestea le-a petrecut între cei atât de dragi sufletului său de apostol al iubirii ce jertfește și se jertfește pentru cei iubiți în Domnul

Locale. Duminica viitoare a sf. Toma, va predica în catedrală pâr. *Teodor Megieșanu*, profesor secundar.

— Pregătită și așteptată cu interes excepțional, în disproporție chiar cu importanța sa reală, s'a ținut Miercuri în 28 Martie *adunarea generală a băncii populare »Axente Severu«*. Din cei vreo 280 asociați, au fost prezenți la 250. Un record neașteptat. Ca și răbdarea inlimită cu care asociații au așteptat până la capăt, dela orele 3 până la 9 după masă, desfășurarea lucrărilor. Să fie numai și numai dragostea față de instituție? Deși banca este una din puținele bune și viabile — o minune în aceste vremuri — totuși nu ne vine să credem. Gurile rele spun, că tare miroase a politică. Și o seamă de amănunte din »propagandă«, ca și listele de candidați pentru alegerea în consiliu par a le da dreptate. Pe una: trei membri marcanți ai partidului național liberal, cari au voit să pătrundă acuma nou în consiliu, luând locul cooperabilor încercați, cari au stat la conducere, cu cinste, până acum. Votul adunării generale, care a reales pe pâr. Ștefan Roșian, Gheorghe Faina și Iosif Bucur a arătat că astfel de combinații lăaturalnice n'au ce căuta în cooperatie. Să sperăm că le va fi de învățătură, pentru viitor, celor cari au gândit altfel.

— Impresionantele *servicii sfinte din Săptămâna Patimilor* s'au desfășurat, în biserica noastră catedrală, și în anul acesta cu solemnitatea duiosă din trecut. Pregătit special, prin serii întregi de exerciții spirituale și conferențe, anunțate la timp și în gazeta noastră, publicul blăjan a participat, mai numeros par'că decât oricând și mai concentrat, la slujba Patimilor Domnului de Joi seara și la prohodul de Vineri, încheiat cu tradiționala procesiune în jurul catedralei și a pieții iluminate. Ajutând și vremea destul de bună, această ceremonie s'guduitoare a întins vâl de durere pe inimile și fețele tuturor.

Nădejdi spulberate. Se știe: acum un an și jumătate mult sărbătorita actriță dela *Comédie Française*, *Jvonne Haultin* a părăsit scena, cu toate strălucirile și atracțiile ei, pentru a intra în mănăstire. Multă lume nu vedea în acest gest al ei decât un capriciu trecător, după care toate se vor continua de unde au fost lăsate... Dar, toate aceste nădejdi au fost spulberate definitiv. Cea dorită de lume a rupt irevocabil cu lumea. În prezența colegilor de odinioară și a unui public imens, dânsa nu de mult s'a legătuit pentru totdeauna cu haina și idealul de viață monahicesc: a depus voturile perpetue, în mănăstirea St. Sulpice din Paris, a călugărițelor benedictine, jurându-se pe veci Mirelui Hristos.

Vaticanul filmat, la Bombay. Cinema »Capitole« din Bombay (India) a turnat un film vorbitor în Vatican, care a avut un succes enorm. Asistența, în majoritate din necreștini, a aplaudat furtunos momentul când Sf. Părinte se îndreaptă, surizând, spre stațiunea de Radio-Vatican. Alt uragan de aplause când Capul Creștinătății se așează să-și rostiască primul discurs în fața microfonului. A produs apoi impresie profundă scena binecuvântării papale din înălțimea loggiei dela S. Maria Maggiore: când s'a oprit sedra gestatoria, iar Sf. Părinte purtând tiara, a ridicat mâna spre binecuvântare, în sala întreagă s'a făcut tăcere mormântală. Filmul se termină cu basilica S. Pietro iluminată.

sându-se răufăcătorului, l-a zis cu iubire: Mulțumesc, prietene; asta-l prima piatră din biserică pe care am de gând s'o clădesc chiar aci“. După câțva timp biserica a fost într'adevăr clădită, iar piatra aceea a intrat în materialul de betonare.

„Nu-mi mai aduc aminte — adauge pâr. Lelen, — de numele preotului care ne-a povestit acest episod, în vreme ce stăteam strâns uniți în jurul mesei seminariale, dar de ceva totuși îmi aduc bine aminte: de numele altor doi tovarășii de studii, cari ascultau împreună cu mine. Unul era Dr. Vigouroux, celebrul biblicist de mai apoi, iar celalalt era un preot tânăr-tinerel, pus în slujba noastră. Se numia (oh! ce coincidențe ciudate ale vieții!), se numia: Părintele Verdier, care avea să fie mai târziu superior general la St. Sulpice, apoi cardinal-arhiepiscop de Paris, inițiativă cărui se datorește clădirea unui număr atât de mare de biserici în suburbiile parisiene cele atât de părăsite. — Iată cum știu vorbi pietrele!“

Așa glăsulesc însemnările pâr. Lelen. — Semnificația lor n'are nevoie de tâlc. Atâta mai adaugem doar că în ședința de curând ținută de »Opera pentru clădirea de biserici în suburbiile Parisului« s'a constatat că această »Operă« a ridicat, în scurtul răstimp de când lucrează, nu mai puțin de 36 biserici noi și și 16 capele noi. Și mai notăm doar de dragul preciziei că Lăcașul Domnului din suburbia Villejuif e răsărit și din strădanile și jertfa apostolică a principelui-preot *Vladimir Ghica*, fiu de Domn român, fost păstor sufletesc în aceea suburbie. (*P. Străjeru*).

S'a închis Poarta Sfântă a Basilicei Vaticană. A doua zi de Paștile Latine, Luni în 2 Aprilie c., Sf. Părinte, în strălucită asistență de notabilități bisericesti, diplomatice și militare, a închis cu mâna proprie Poarta Sfântă, punând astfel sfârșit, în chip solemn, Anului Sfânt dedicat aniversării celui de al 19-lea centenar al Răscumpărării neamului omenesc prin Patimile Domnului.

Intrat în basilică, Supremul Pontifice s'a închinat sfintei Lănci, lemnului din Adevărata Cruce și Feței Sfinte apoi, în cântecul de cor al antifonei: Cum jucunditate, s'a îndreptat spre Poarta Sfântă. Acolo, după ce a binecuvântat varul și cărămida, a luat var de trel ori și a pus în începuturile de zid ce vor să dureze de acum până la alt an jubilar, Poarta din chestie. La prima tencuire cu var, zice: *In fide et virtute Domini Nostri Iesu Christi Filii Dei vivi*. La a doua: *Qui Apostolorum Principi dixit: Tu es Petrus*. La a treia: *Et super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam*. Așezând apoi, în trei puncte deosebite, trei cărămizi, zice, la întâia: *Collocamus lapidem primum primum*; la a doua: *ad claudendam hanc Portam Sanctam*; la a treia: *singulo Iubilaei anno reserandam*. Intr'aceea corul întonează: *Coelestis urbs Ierusalem*. Urmează o rugăciune proprie acestei solemnități, după care Sf. Părinte începe, în picioare: *Te Deum laudamus*. Terminat și acesta, se formează cortegiul ce va petrece pe Vicarul lui Hristos în apartamentele Vaticanului.

Ceremonia aceasta s'a repetat, tot atunci, în reprezentanți de-al Sf. Părinte, în basilicele S. Paolo, S. Giovanni în Laterano și S. Maria Maggiore. Cu ceace Anul Sfânt s'a terminat. Nu însă și favorurile lui, cari, prin o bullă nouă, *Quod superiore anno*, au fost prelungite până în prima Duminică de după Paștile Anului 1935, pe seama tuturor acelor credincioși cari n'au putut veni la Roma să asiste la solemnitățile aniversare și să se bucure de avantajele duhovnicești ale acestor solemnități.

Cenușarii în treabă. După o statistică a revistei „Der Fels“, impietatea arderii trupurilor se lățește ca ciurma. Germania conduce cu cele 105 crematorii ale sale ce au prefăcut în cenușă, din 1900 și până acum, peste 650.000 cadavre. Elveția are nu mai puțin de 20 crematorii ce mistuie anual mai bine de 5000 stărvuri omenești. În Cehoslovacia funcționează 9 atari guri de iad; în Danemarca 7, în Suedia tot 7; în Norvegia 5; în Finlanda, România, Olanda și Belgia câte 1; în Anglia 20, „dând gata“ numai în 1930 la 4500 persoane. Franța are și ea 3 crematorii, dar le merge prost. Cele 26 din Italia stau anul întreg aproape fără de nici o „ocupație“. În schimb are de lucru cel din Moscova, — unul singur în 1929!, — care a isprăvit cu 5208 cadavre. Se remarcă însă că 70% ale incinerărilor s'au făcut la ordinul autorităților publice (e vorba de bieți morți ai nimănu) și nu la dorința privaților.

Silențiu, că se odihnesc dobitoacele de casă! Pare glumă un ordin ca acesta. Și totuși nu e glumă. L-a dat, cu toată seriozitatea slujbii sale, prefectul unui oraș de provincie din Franța. După cum se anunță din Paris, ordinul, textual, sună așa: „Dat fiind că tineretul din comună, cu prilejul obișnuitului șgomot ce face când cu jocul de Dumineca, tulbură găinile și alte animale domestice ale localității, prin cecece le strică sănătății, opresc prin aceasta pe teritoriul orașului orice joc în orele când dobitoacele de casă se odihnesc“. — Noi ne-am mulțumi să fie liniște cât ține slujba la biserică.

Gazetărești. Direcțiunea ziarului „Patria“ din Cluj, foaia partidului național-tărănesc din Ardeal, face cunoscut, că de un timp încoace ziarul a îmbrăcat o haină nouă. Aduce știrile cele mai proaspete în fiecare zi, așa că cetitorii găsesc în el mai repede cu 24 ore decât în foile dela București și în cele ungurești toate întâmplările zilei. — Foaia „Patria“ mai aduce în fiecare zi și chipuri interesante din lumea întreagă. — Cărturarii noștri din Ardeal cari se plâneau că nu au o foaie zilnică bine făcută și pentru a afla mai repede știrile, trebuie să citească foile ungurești, de acum înainte pot afla aceste știri din „Patria“. Foaia va publica în fiecare săptămână, în numărul său de Duminecă, un articol al luminatului scriitor ardelean Ion Agârbiceanu. La foia „Patriei“ colaborează cei mai buni scriitori din Ardeal precum și scriitorii de frunte din vechiul regat. D. Victor Eftimiu, cunoscutul scriitor, scrie și d-sa odată pe săptămână o foaie. — Ziarul „Patria“ apare în fiecare zi în patru pagini mari cu articole interesante, cu foaie pentru familii, cu 8—10 ilustrații și aduce știrile cele mai proaspete. Se vinde la toate librăriile din țară cu 3 Lei exemplarul. Abonamentul Lei 700 pe an. Pentru preoți, învățători și plugari se fac reduceri mari. Cereți numere de probă: „Patria“, Cluj, Str. Regina Maria 36.

Cărți & Reviste

Dr. SEB. EURINGER: Die äthiopischen Anaphoren des Hl. Ev. Iohannes des Donner-sohnes und des Hl. Iakobus von Sarug. Roma. 1934. Pagini: 122. Prețul: 26 lit.

Lucrare de greutate științifică. Apare ca nr. 90 în seria publicațiilor „Orientalia Christiana“, scoase de Institutul Oriental din Cetatea Veșnică. Aduce textul original, cu bogat aparat critic; traducere germană, și la sfârșit o mulțime de note lămuritoare, purtând toate pecetea savantului stăpân pe materie și extrem de meticolos. — Vine ca o întregire de mare preț la valoarea contribuției de anul trecut: Die beiden gewöhnlichen äthiop. Gregorius-Anaphoren, (Orientalia Christiana, nr. 85), în colaborare cu Löfgren. Pentru orientaliști, și îndeosebi pentru liturgiști, aceste opere înseamnă: luminișuri în codru multiseclar, des și încălzit.

DUMITRU NEDA: Floarea Patimilor Sfinte. (St. Gavril, călugărul pasionist). Blaj. 1934. Pagini 32. Prețul: 3 Lei.

Schițarea fugară a unei vieți care, deși sfârșită curând, „explevit tempora multa“. Tineretul școlar mai răsărit află în acest inger în trup un ideal religios ce nu se poate să-l lase nesimțitor. Mai ales că-i din vremuri apropiate și s'a ridicat din lumea atâtor patimi și

din rețeaua atâtor primejdii pe culmile înșorite ale sfințeniei, pe calea unor străduințe anevoioase, susținute de tăria unei voințe ce a lucrat împreună cu harul de sus care, de altminteri, nu lipsește nimănu. — Cateheții și profesorii de religie nu vor pregeta a spune această broșurică bine intenționată în mâinile elevilor lor.

VASILE MILITARU: Fabule. București. 1933. Vol. II; pagini: 232, format 4° mic; prețul: 100 Lei.

Acest al doilea volum de fabule al cunoscutului scriitor V. Militaru apare la „Cartea Românească“ (cel dintăiu ieșise la „Universul“), în condiții tehnice excelente. Calitățile autorului: Observație pătrunzătoare, spirit caustic, ușurință de a prinde în haina poeziei celea luate la ochi, și un umor străveziu, usturător, dar fără venin. Prilejeste clipe de desfătare sănătoasă și descriere a frunților. — Bine înțeles, dacă i-se pricep aluziile, adesea la întâmplări și persoane prea bine cunoscute.

FRÂNĂ P. ANTAL: Új arany legenda. Cluj. 1934. Fasc. I. Pagini: 64. (Format 8° mare) Prețul: 12 Lei.

Din douăsprezece fascicole, câte sunt planuite, fr. terțiar Frána, — cu cheltuielile ordinului său franciscan, se înțelege, — a tipărit acest cel dintăiu rod al ostenețelor sale cucernice. E o culegere de date și legende din lumea de sfântă vrajă a vieții sfinților. Cele mai multe se dau după celebra operă Acta Sanctorum a bolandiștilor. Lectură plăcută prin firea sa și scrisă popular și cu spirit, sigur și avea mulți cetitori în rândurile celor cărora le este destinată. Mai ales că e și împodobită cu o mulțime de chipuri în legătură cu textul.

PRIETENUL COPILOR: Cărticică de rugăciuni pentru pruncii școlari din clasele primare. Cluj. 1933 Pagini: 80. Prețul: 5 Lei.

Cuprinde: rugăciuni de toate zilele; scurte dar substanțiale lămuriri privitor la spovedanie, cuminecare și liturgie, cu rugăciuni în legătură cu aceste acte mari și sfinte, precum și alte rugăciuni. Apoi: troparele sărbătorilor mai mari și ale morților; doxologia cea mare; imnul regal și de încheiere încă două rugăciuni către Preacurata. — Păcat că nu-i măcar cartonată, dacă nu legată în lege, dată fiind firea nu prea cruțătoare de cărți a celor mici.

MISIONARUL EUHARISTIC: Organ al Asociației Preoților Adoratori. Mănăstirea Bixad. Apare lunar, sub direcția P. Augustin A. Pop, Ieromonah. Anul I. nr. 1.

Rândunică prevestitoare de primăvară frumoasă, după o destul de lungă și geroasă iarnă euharistică, dacă-i vorba de adorarea Preasfântului Sacrament la timpuri fixate, vreme mai îndelungată, cu plan și după metodă probată și sfințită prin uz de atâtea persoane cuvioase. Are în vedere preoții înscriși în Asociație ce și-a propus drept scop: Preamărirea lui Isus Euharisticul, și lucrarea mai intensă a sfințirii slujitorilor altarului, — iar printr'asta și a turmelor cuvântătoare — prin petrecerea unei ore întregi, săptămână de săptămână, în închinarea Dumnezeului ascuns sub vălul Speciilor consacrate. „Misionarul Euharistic“ va împărtăși, lunar, membrilor Asociației, și altora, idei și sugestii privind pe Cel Adorat și felul cum este a I-se închina. Lui cu evlavie bineroditoare.

OBSERVATORUL: Nr. 3—4, pe Martie—Aprilie c. Număr festiv: Bernadeta și Lourdes. Beiuș. 1934. Pagini: 192. Prețul: 35 Lei.

Păstorița din Pirineii francezi, devenită mai apoi călugăriță la Nevers, viziunara „dela Lourdes, precum se știe, a fost trecută, în 8 Decembrie trecut, în catastihul Sfinților. Această glorie a Franței catolice e omagiată în numărul festiv al Observatorului-ui beiușan, la care colaborează o serie întreagă de purtători ai condeiului. Hârtie, tipar, ilustrații: totul e de-o fineță deosebită. Părinții Asumpționiști cari o scot merită toată lauda. — Păcat să fie casă de cărturar creștin din care să lipsească!

Telefonul „Unirii“

Tuturor colaboratorilor, cititorilor și prietenilor „Unirii“ le zicem: Hristos a înviat! — dorind din toată inima, ca învierea Domnului să fie pentru toți început de viață nouă, bogată în daruri și binecuvântări!

D. București. Precum vedeți: est modus in rebus. Soluția la care s'a ajuns este ingenioasă și norocoasă. Arhiepiscopul Dionisie Erhan a fost proclamat doctor honoris causa al facultății de teologie din Chișinău. Bucurie generală. Biserica ortodoxă a scăpat de o pacoste. Basarabeni se bucură: alesul lor va putea fi de-acum episcop al Cetății Albe, ne mai existând piedeca legală a lipsei de titlu universitar. Iar Preasfântul Dionisie are îndoit motiv să fie fericit: va fi episcop în toată legea și, pe deasupra — scrie o gazetă — este latău prelat român ortodox care este proclamat doctor honoris causa al unei universități. — Merită toate felicitările!

I. Sibiu. Nu trebuie să alergați departe. modele și pilde grăitoare în fiecare număr din „graful“ dv. „Duhul ortodoxiei“, bun, blând, tolerant, civilizată, plin de neîntrecută iubire, este slăvit și mărit pe toate paginile. Și, deodată, ilustrat prin Noi, cu spiritul nostru intolerant, am ripostat la o de ieșiri fără teme ce-și permisese, așa din bunul precucernicii față de persoana d. Valeriu Pop, atâta, că ele arată gradul de bun simț la care se sește duhul bizantin dela Sibiu. — Acum, dacă „aprecieri moderate“ au fost juste și moderate, cata noastră a fost o laudă pentru preocupăși, trimiterea la „duhul bizantin“, cu care dânsii se dresc deadreptul. Ori vreau să se lapede de el? bine, știți cum a reacționat pomenitul duh al blă și „civilizației“ sibiene? Frumos și elegant: „Și belferi provinciali din bucolic Blaj! Să-i condamnă rămân inadptabili la exigentele civilizației“, lefonul... îl folosesc cu adorabilă și mândria știința pentru tot felul de spirite de maidan... nu vă surprindă însă aceste drăgălășenii. Au apărut 1 Aprilie. Asta explică tot!

M. Arad. Ceeace ne scrieți este profund dur. Aproape de necrezut. Pe d. Sextil Pușcariu îl vrem să-l credem un sincer și onest căutător al adevărului. Este aproape cu neputință să susțină în conștiința noastră — cum a fost cea din orașul Dv. — prăpăstii cari întuneca simțitor prestigiul de care se bucură în științei. Nu putem ști, evident, dacă la Arad a avut aceeași conferință, despre care a mai fost vorba în loanele noastre și discutarea mai amănunțită a am amănat-o până ce va fi dată publicității pe tiparului. Ne place să credem însă, că dacă este nouă, d. S. P. va da-o publicității și pe aceasta. Vom putea-o judeca și discuta. Până atunci nu ales că nu ne-ați trimis nici măcar dările de seamă care le-a publicat de sigur presa locală.

P. F. Scheidegg (Germania). Am primit abonament pe anul curent.

Oficiul parohial Tâgșor. Chităm primirea de Lei 200, abonament pe anul curent.

Tuturor acelora cari ne-au mângâiat în nemărginita noastră durere, cu prilejul pierderii atât de timpurie a iubitului nostru

Dr. Virgil E. Boariu,

luând parte la durerea noastră, fie prin participare la înmormântare, fie prin telegramme, scrisori de condoleanțe, prin cununii ori flori, le mulțumește din inimă le zice un Dumnezeu să le răsplătească

207 (1-1)

Jalnica Familiei

In atenția parohiilor curatoratelor bisericesti

COMANDAȚI

CLOPOTE

de calitate superioară, la cel mai mic depozit românesc din Ardeal:

ALEXANDRU ANCIU

CLUJ, Str. Regina Maria No. 10

TOT AICI: Policandre, Sfeșnice, cruci, nate și Recvizite bisericesti, Prapori, și imprimate preoțești și de rugăciuni.

RAREA FERICIRII aprobată de P. S. S. episcopul Hossu, legată în celuloid 450: piele 3—400; în pânză 150; în carton 100; broșat 75 Lei, conține toate rugăciunile, paraclisul și slujba. **CĂRTICICA SFT. ANTONIE DE PADUA** în legătură carton tare 25, broșat 20 Lei. Diferite plăci, **VERSURI LA MORȚI** (cântări funebre pentru femei, bărbați și copii) Lei 100.

— Teatre populare și școlare, monoloage, dialoge. — Medalii de aluminiu Reuniuni, cu inscripție după dorință.

Se execută Ieonostase după cerință, cu Prețuri convenabile.

Cereți Oferte.

Cereți prețurant detaliate